

«Այլ մի մոռնաք դուք, յիշեցէք, կայ վերև
 «Աղքատաց տէրն և մեծատանց դատաւոր,
 «Որոյ առջև ըլկայ հարուստ չըքաւոր:
 «Ողորմեցէք տընանկ անլոյս աղքատին
 «Որ՝ լուսի մէջ օր մի հանգչի ձեր հոգին:
 «Չըլինի թէ՛ անլոյս մընաք դուք անդին,
 «Ելանելով ի մութ խաւարն արտաքին,
 «Եւ լռէք դուք. Զուր ծարաւին չը տուիք,
 «Մերկ, քաղցածին՝ մի պառառ հաց, հանդերձիկ:
 «Ողորմեցէք տընանկ անլոյս աղքատին
 «Որ՝ լուսի մէջ օր մի հանգչի ձեր հոգին:»
 Մի անողորմ, խելքէ թեթև Մեծատուն
 Ուշ գընելով օր մի սորա երգերուն
 «Այդպէս, ասաց, լըսողներուն վախ տալով,
 «Կարծես ժողովել ըստակ անհամ երգերով:
 «Քու չար սըրտիդ պատիժն առել ես արդէն
 «Փոխան երգի, մուրա անցնող դարձողէն:»
 Այս խօսքերէն Ոչուդին սիրտը խոցուած
 Մի լուրջ ձևով այս ժանր խօսքերը ասաց.
 «Մարդ խաբելու միտք չունիմ ես,
 «Ողորմութիւն տուր՝ թէ կ'ուզես.
 «Կոյր լինելուս համար հարկ չէ
 «Որ՝ դադարիմ ես երգելէ.
 «Չէ որ կոյր էր և Հոմեր,
 «Այլ ինչ երգեր նա կ'երգէր:»

Հ. ԲԵՐՈՂԵՎ. ՔՈՒՇԵՆՆԵԱՆ

ՈՒՂԵՐՁ

ԱՌՅԱՐԳՈՅԱԳԱՏԻ ՀԱՐՍ ՄԻԻԹԱՐԵԱՆ ՈՒԻՑԻՆ

Բարւոյն՝ վսեմին, եւ գեղակիրթ ճըշմարտին
 Ծնայ սիրահար. ես պատանի դեռ անմեղ
 Որուշեցի լըսել գըրդմանցն իմ սըրտին,
 Ուր ըզգայի գեղոյն ճաշակ քաղցր համեղ:

Բայց ո՞տայր ինձ նոցա վայելքն հոգեսփոփ,
 Ուսումն եւ մարդ պատանհկիս սիրազգաց,

Որ մըտախոհ եւ ակնապիշ սիրտ ի տրուի,
Զմայլէր բնութեամբ, հառաչանօք հոգեւալաց:

Ես խանդավառ իրեւ մի հուր չըրջմոյլիկ,
Թափառէի տարտամ անյոյս, անըստոյգ,
Եռայր արիւնս իբր հողմակոծ ջուրց ալիք,
Յորում սիրտն իմ էր գիւրարեկ մի մակոյկ:

Սակայն կենացս ի հորիզոն միգամած
Յանկարծ փայլեց գերանըշան մի վեհ լոյս.
Որ անդրադարձ պշուցեալ յարտօսր իմ աչաց,
Լըցուց զիմ սիրտ բիւր հըրճուանօք մեծայոյս:

Եւ գըրկարաց ես առ ի լոյս գիմեցի,
Ոյր կեդրոնն էր ճառագայթից մի տաճար.
Դողդոջ ձեռօք դուռն հիւրասէր բաղխեցի,
Ուր իմաստնոց պատկառելի կայր կաճառ:

Այնտեղ գրտի Մըխիթար Հայրն, Ալիշան,
Հոմերն Հայկեան՝ Բագրատունին ռսկեգրիչ,
Անդ վեհն Հիւրմիւզ, Ամպէրպոյ հարք, որք նըշան
Ուսմանց ի գլուխ կրէին ժըպտով յանկուցիչ:

Նոքա եղան նախկին քայլիցս առաջնորդ.
Նոցա գըրեանք հարթեցին ինձ լայն շաւիղ.
Նոքա արին վսեմին՝ բարւոյն զիս հաղորդ,
Լարելով փոյթ սըրտիս խանդին իմ տաւիղ:

Եւ ինչ գարմանք, թէ այժմ ես ալնոյն տաւղով
Զիմ երախտիս երգեմ համեստ, սիրագոյ,
Օրհնեմ ըզձեզ Հարք երկնառաք, որ սիրով
Մըշակեցիք հոգւոյն իմ սէր ի բողբոջ:

Ի Քաղկեդոն

Պ. Հ. ԱՂԱՄԵԱՆ